

Arrest

nr. 132 594 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XKI, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 oktober 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 januari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en): De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk; met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien op een attest van immatriculatie duidelijk wordt vermeld: "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bovendien stelt de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

1.3 Op 23 januari 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in hoofdorde een exceptie van onontvankelijkheid van beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt, aangezien er volgens hem geen samenhang is met de eerste beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. De Raad dient evenwel op te merken dat de appreciatie of er al dan niet samenhang is tussen de bestreden beslissingen uitsluitend bij de Raad ligt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Hij alleen oordeelt of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt. Te dezen is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen. Het niet onderzoeken van een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten louter en alleen wegens een gebrek aan samenhang zou een procedurele barrière opwerpen inzake de beoordeling van een grief gestoeld op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), wat strijdig is met artikel 13 EVRM. Immers dient de Raad op te merken dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Om dezelfde reden kan verzoeker geen belang worden ontzegd voor zover hij een beroep instelt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Door te stellen dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De beide excepties van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door verweerder in zijn nota, de ene wegens een gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing, de andere wegens een gebonden bevoegdheid, worden dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste en enig middel werpt verzoeker het volgende op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending van artikel 8 EVRM”.*

Verzoeker betoogt vervolgens:

“(…) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid namelijk de volgende motivering geeft: “De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.” Dat verzoeker er alles aan gedaan heeft, en verschillende documenten heeft bijgebracht, om zijn identiteit aan te tonen. Dat de verwerende partij daar geenszins rekening mee heeft gehouden. Dat het daarom ook niet opportuun is om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten –bijlage 13- te betekenen.

Dat verzoeker namelijk al 9 jaar in België verblijft samen met zijn vader die wel geregulariseerd werd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er geen rekening mee houdt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoeker heeft in Kosovo niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet. Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 9 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren. Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip ‘privéleven’ zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon. Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn sociale kring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Guinee geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn

van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. Dat verzoeker een nieuw leven heeft opgebouwd in België, en het voor hem ondenkbaar is om een leven op te bouwen in Kosovo, een land waar hij geen actuele banden meer mee heeft. Dat verzoeker bovendien niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst, en hij alhier samenleeft met zijn vader. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker onontvankelijk is. Dat verzoeker al 9 jaar in België verblijft, en dat verzoeker bovendien getuigt van een duurzame lokale verankering in België. Verder kan verzoeker

ook gewag maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België. Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven. Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden. Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Hieruit volgt dat, opdat een aanvraag om verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend, voldaan moet zijn aan twee cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden: er moeten buitengewone omstandigheden worden aangetoond die verantwoorden dat geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland en er moet worden aangetoond dat men beschikt over een identiteitsdocument of dat men zich in één van de gevallen bevindt waarin die voorwaarde niet van toepassing is.

Er wordt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis *"een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel is"* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

3.4. De in punt 1.1 bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hierin wordt het volgende gesteld: *"Dat verzoeker zijn identiteit aantoot door middel van zijn Attest van Immatriculatie (zie bijlage)."*

3.5. In de eerste bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd dat het door verzoeker voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, niet door zijn diensten kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien op een attest van immatriculatie duidelijk wordt vermeld: *"Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs"*.

3.6. Met zijn betoog dat hij *"er alles aan gedaan heeft, en verschillende documenten heeft bijgebracht, om zijn identiteit aan te tonen"* kan verzoeker deze motivering niet aan het wankelen brengen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker, buiten het voorgelegde attest van immatriculatie, bij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkel ander document heeft neergelegd om zijn identiteit aan te tonen. Verzoekers grief als zou hij verschillende documenten hebben ingediend kan aldus niet worden bijgetreden.

3.7. De Raad toetst niet aan opportuniteitsoverwegingen en verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat het niet opportuun is een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

3.8. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een uitspraak gedaan over verzoekers aanvraag tot verblijf in de ontvankelijkheidsfase en dit omwille van het feit dat niet voldaan werd aan de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen. Waar verzoeker aanvoert dat hij een nieuw leven heeft opgebouwd in België en het voor hem ondenkbaar is om een leven op te bouwen in Kosovo, een land waar hij geen actuele banden meer mee heeft, dat hij reeds 9 jaar in België verblijft en getuigt van een duurzame lokale verankering in België en dat hij ook kan gewag maken van een uitstekende integratie en duurzame sociale banden in België, dient te worden opgemerkt dat dit argumenten zijn die betrekking hebben op het onderzoek ten gronde (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard, was de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet gehouden om een onderzoek ten gronde te doen. Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat gelet op zijn integratie toepassing diende te worden gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat betreft het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn vader dient te worden opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens"*

affectifs normaux' (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift louter aan dat hij al 9 jaar in België verblijft samen met zijn vader die wel geregulariseerd is. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan tussen verzoeker en zijn vader, die de gewone banden van affectie zouden overschrijden. Waar verzoeker zich verder nog op zijn privéleven beroept, dient te worden opgemerkt dat hij evenmin concrete elementen aanbrengt waaruit dit opgebouwde privéleven zou bestaan. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift weliswaar naar het feit dat hij door een verwijdering uit België zou losgerukt worden van zijn sociale kring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt. Echter wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoeker, met name zijn nauwe sociale contacten, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Voor zover er toch sprake zou zijn van en privé-of gezinsleven dient te worden opgemerkt dat het EHRM oordeelt, dat wanneer de vreemdeling om een eerste toelating verzoekt zoals in casu, er geen inmenging in het privé- en/of gezinsleven is en dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren. In dit geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 62; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37). Teneinde de omvang van de verplichtingen voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- of gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privé- of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten om in zijn land van herkomst een privé- of gezinsleven uit te oefenen. Verzoeker begint zijn betoog met de grief dat hij reeds 9 jaar in België verblijft samen met zijn vader die wel werd geregulariseerd. Hierbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker nooit legaal in België heeft verbleven. De Raad wijst erop dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Vervolgens betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris er geen rekening mee houdt dat hij in België zijn centrum van belangen heeft gevestigd, wat maakt dat hij zijn leven hier niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. De Raad wijst erop dat verzoeker evenwel een 29-jarige man is, die de eerste 20 jaar van zijn leven in Kosovo heeft doorgebracht. Een 9-jarig verblijf in België weegt derhalve niet op tegen een 20-jarig verblijf in Kosovo. Verzoeker voert verder aan dat hij in Kosovo niet alleen zijn huisvesting heeft achtergelaten, maar dat hij daar bovendien ook geen sociale banden meer heeft. Dit zijn echter loutere beweringen die niet hard worden gemaakt door middel van bewijsstukken. De stelling dat verzoeker niet de garantie heeft dat hij in Kosovo ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen en dat het daardoor voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen, kan niet worden aanvaard nu verzoeker nalaat concrete elementen aan te halen om zijn beweringen te staven.

Overigens dient er te worden gewezen op het feit dat de tweede bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op verblijf in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering als zou hij “*in Guinee*” geen enkel contact meer hebben waar hij zich zou tot kunnen richten, feitelijke grondslag mist, nu zijn land van herkomst Kosovo is, en niet Guinee.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan aldus niet worden aangenomen.

3.11. De afsluitende theoretische beschouwingen aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA